

Pariah to Messiah: The Engineered Apotheosis of Baruch Spinoza, Part 1 of 3
<https://www.theoccidentalobserver.net/2019/05/05/pariah-to-messiah-the-engineered-apotheosis-of-baruch-spinoza-part-1-of-3/>

Pária a Messiáshoz: Baruch Spinoza tervezett apoteózisa, 3/1. rész

2019. május 5/ 7 megjegyzés / [Kiemelt cikkekben](#) , [Zsidó etnikai hálózatok](#) / [Andrew Joyce, Ph.D.](#)

https://www-theoccidentalobserver-net.translate.googleusercontent.com/2019/05/05/pariah-to-messiah-the-engineered-apotheosis-of-baruch-spinoza-part-1-of-3/?x_tr_sl=auto&x_tr_tl=hu&x_tr_hl=en

A K o o l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

A szerkesztő megjegyzése: Ez Andrew Joyce klasszikus cikke, amely eredetileg 2013 márciusában jelent meg arról, hogy a zsidó akadémiai aktivisták hogyan alakították ki Spinozáról a felvilágosodás nagy filozófusának és atyjának a képét. Interjút készítettem Andrew Joyce-szal a TOQLive-on 2019. május 6-án. Remek vita!

A *TOO* - nál visszatérő téma volt az etnikai hálózatépítés nyomon követése annak érdekében, hogy a zsidó személyiségeket tudományos, tudományos, művészeti vagy kulturális előkelő pozíciókban helyezték el. *Több író, különösen Kevin Macdonald (A kritika kultúrájának egyik fő témája) és Brenton Sanderson művelt tanulmányai*, rávilágítottak az egyedi esetekre (pl. Boas, Freud, Trockij, Rothko, Mahler), valamint az ezekben az erőfeszítésekben szereplő általánosabb folyamatokra (pl. promóció az elit médiában és az akadémiai világban). Általában elmondható, hogy ezek az erőfeszítések azzal kezdődnek, hogy a zsidók egy csoportja tisztel egy zsidó értelmiségit vagy művészt, majd ezt követi egy tekintélyelvű kultuszszerű aura kialakítása a személyisége körül. A folyamat bizonyos esetekben a guru figura halála után ér véget, egy agresszív zsidó marketing erőfeszítéssel, hogy meggyőzze a társadalmat arról, hogy ez a figura elképzeléseivel együtt nemzeti vagy nemzetközi – ha nem kozmikus – nemzeti vagy nemzetközi. -jelentőség. Túlnyomórészt ez a folyamat örökíti meg a „zsidó géniusz” fogalmát.

Bár bizonyos tekintetben némileg eltér a minta a jelen cikkben vizsgált esetben, ahol az erőfeszítés csak évszázadokkal az alany halála után kezdődött, amellel érvelek, hogy a kampány lényege és célja megegyezik a korábbi esetekkel. Feltárom, mi volt a vitathatatlanul legambiciózusabb erőfeszítés, amellyel mégis megkíséreltek egy zsidó ikont létrehozni a nem-zsidó világ számára. Ebben, Baruch Spinoza esetében, felvázolom annak a zsidó törekvésnek a történetét, hogy őt a felvilágosodás középpontjába helyezték, és a modern Nyugat, sőt magának a modern demokráciának a megalapítójává koronázzák. .

Bár már egy ideje tisztában voltam azzal, hogy a zsidók Spinozát a felvilágosodás kiemelkedő és jelentős alakjára helyezik, csak nemrég kezdtem felfogni a zsidók szentté avatására tett erőfeszítések mértékét és összetettségét, amikor Jonathan Israel 2001-es *radikális felvilágosodás: filozófia és alkotás. of Modernity, 1650–1750* került a figyelmembe. Ebben az

extravagánsan dicsért kötetben és annak 2006-os folytatásában, az *Enlightenment Contested: Philosophy, Modernity and the Emancipation of Man, 1670-1752*, Izrael elutasította a felvilágosodás szigorúan nemzeti értelmezését, és azzal érvelt, hogy ez egy egységes, erősen integrált szellemi és kulturális mozgalom. Ennek az egyetlen tételnek a középpontjában a XVII^{századi} zsidó filozófus, Baruch Spinoza, akit Izrael úgy érvel, hogy Descartes, Hobbes, Locke, Voltaire, Newton és más nem zsidók felett kell tekintenünk a modernitás forrásának. Izrael szavaival élve: a Spinoza és a Spinozizmus „az európai radikális felvilágosodás szellemi gerince volt mindenütt”. [1]

Legalábbis az olyan etnikai aktivisták munkáihoz képest, mint Anthony Julius, Izrael munkája a „látásmódok” formálásának finomabb és kifinomultabb módját képviseli. A legtöbb, amit mond, legalábbis tényszerűen helytálló. Állításai bizonyos esetekben vitathatatlanok, és bőségesen vannak ellátva levéltári dokumentációra való hivatkozásokkal. Izrael alaptézise azonban túlszárnyalja a részek összegét. Noha munkája aprólékosan kutatott, nagyon részletes, és rengeteg elsődleges és másodlagos forrásanyaggal van tele, továbbra is jelentős kétség merül fel a könyv alapvető érvével kapcsolatban, miszerint a több mint hetven XVIII -A modern demokrácia felvilágosult alakjai, az egyház és az állam szétválasztása, a szólásszabadság, a társadalmi igazságosság, az egyenlőség, a méltányosság és a tolerancia csak Baruch Spinoza gondolataihoz köthetők közvetlenül.

Ennek az esszének nem az a célja, hogy feltárja a felvilágosodást, de még csak nem is közvetlenül megkérdőjelezni Izrael egyetlen „radikális felvilágosodás” elméletét. Ehelyett ez az esszé egyszerűen és szerényen azt kívánja bemutatni, hogy az a törekvés, hogy Spinozát a felvilágosodás középpontjába helyezzék, sokkal régebbi, mint Jonathan Israel munkája, és ez kifejezetten *zsidó* erőfeszítés volt és az is marad. Mélyebb szinten feltárom a mechanizmusait és a mögöttes motivációkat.

Spinoza, a pária

Ahhoz, hogy teljes mértékben megértsük a zsidó törekvést, hogy Spinozát ilyen magasztos magasságokba emeljék, először is – akár röviden is – el kell mesélnünk magának az embernek az életét és munkásságát. Spinoza története távolról sem a tipikus zsidó guru, hanem nagyon egyedi módon kezdődik, és a zsidó selejttől a zsidó ikonig vezető útja a legérdekesebb. Baruch Spinoza 1632. november 25-én született Amszterdamban egy zsidó marranói bevándorlók családjában. A kereskedőkből és kereskedőkből álló „virágzó” zsidó közösség tagja volt. [2] Az amszterdami közösség, amely azok leszármazottja volt, akik titokzatos zsidó létet folytattak Spanyolországban és Portugáliában egészen az 1492-es, illetve 1497-es kiűzetésükig, különösen tekintélyelvű volt, és „a teljes zsidó vallási élet visszaszerzésére törekedett”.

[3] Robert McShea 1968-ban, a Columbia által kiadott *The Political Philosophy of Spinoza* című művében azzal érvelt, hogy az amszterdami közösség különösen magas szintű tekintélyelvűségéről és a „doktrinális és rituális tisztaság iránti lelkesedéséről” nevezetes, mint az a letelepedett csoportoknál megszokott. [4] Spinoza gyerekkorában zsidó oktatásban részesült, de egyre zavaróbb lett, és láthatóan bosszantották a vallása és közössége által rá rótt korlátozások. Tizennyolc éves korára Spinoza Frances van den Ende, egy holland volt jezsuita

oktatását kérte, és van den Ende alatt „latint, karteziánus filozófiát, matematikát és korabeli tudományt” tanult. [5]Egyre inkább a keresztény közegbe keveredve, különösen a mennoniták körében, Spinoza kezdte elhanyagolni zsidó vallási szokásait. [6] Arra kényszerült, hogy bátyjával üzleteljen, Spinoza apatikus volt, és nem rendelkezett pénzügyi „alkalmassággal”, végül teljesen felhagyott a kereskedelemmel. [7]

20-as évei elején Spinoza egyre nyíltabban szembehelyezkedett a zsidó vallással, és hivatalosan hátat fordított az amszterdami közösségnek azáltal, hogy megtagadta az *imposta fizetését*, a szokásos járulékot és adót, amelyet a zsidó vezetők a kereskedelemben kapható árukra kivetettek „a zsidó vezetők javára. a közösség.” [8] Individualista viselkedése nemkívánatos anomália volt egy erőteljesen kollektivisták és etnocentrikus közösségben. Egy *népben, amely egyedül fog lakni*, Kevin Macdonald rámutatott, hogy a zsidó társadalmakban az ilyen egyénnel szembeni tipikus bánásmód történelmileg a közösségből való teljes kizárással járt, ami viszont az individualista irányzatokkal szembeni eugenikus szelekciót jelentette. Spinoza esetében halmozott tapintatlanságának fő következménye az amszterdami zsinagóga által 1656. július 27-én kihirdetett kiközösítési rendelet volt. [9] A kiközösítés szövegét megőrzi, és érdekes megfigyelni, hogy mennyire teljes a szakítás. volt. A zsidóknak megtiltották, hogy beszéljenek vele, szolgálatot tegyenek neki, ne olvassák az írásait, és hogy négy könyöknnyire közeledjenek tőle. [10]Spinoza egyik holland barátja felidézte, hogy „a zsidó hatóságok ellenségeskedése továbbra is fennáll”, és „egy este kísérletet tettek az életére, amikor elhagyta a színházat”. [11]

Amszterdam külvárosában lencsecsiszoló életébe vonulva vissza, Spinoza zárt életet élt. A judaizmust elutasítva, de ateizmusa miatt nem volt hajlandó a kereszténységet felvenni, Spinoza egyesületi senkiföldjén létezett. Robert McShea kijelenti, hogy „egyedül élt... nem volt aktív semmilyen társadalmi vagy politikai közösségben”. [12] Van den Ende iskolájában tanított, ahol karteziánus filozófiára oktatta a hallgatókat, és fokozatosan elkezdte leírni saját gondolatait. Az amszterdami zsidósággal való szakítása szempontjából a legleleplezőbb ezek közül az 1670 -es *Tractatus Theologico-Politicus* volt. amelyben a judaizmusról fejtette ki gondolatait. Spinoza szerint a judaizmus „parancsolja az ellenség gyűlöletét”, és „testi és partikuláris”. [13] Spinoza azzal érvelt, hogy a mózesi törvény „pusztán nemzeti”, és „egy partikuláris és törzsi törvény, amely nem szolgál más célt, mint a zsidó nemzet földi vagy politikai szerencséségét”. [14] Azokat az állításokat, miszerint a judaizmus egyetemes vallás, Spinoza ostobaságnak tekintette, aki Izrael Istenében csak „egy törzsi istent látott, aki nem az egész emberiség Istene”. [15] Kijelentette, hogy a zsidókkal kapcsolatban „a nemzetek gyűlölete az, ami mindenekelőtt megtartja őket népként”. [16]

Itt döntő fontosságú rámutatni, hogy Spinozát nem az ateizmus miatt zárták ki, hanem azért, mert megtámadta a hollandiai zsidó faj fenntartását szolgáló vallási támaszokat. Véleménye szerint „a zsidó szertartások szükségtelenek voltak, a judaizmus vallási adatai kétségesek voltak”. [17]

Spinoza azzal, hogy megtámadta a körülmetélést és a zsidókat különállóként megjelölő egyéb rítusokat, és becsmérelte a zsidók „kiválasztottság”-igényét, aláásta a zsidó identitás leglényegesebb kortárs pilléreit. Ez különösen veszélyes volt a „világi zsidó” fogalmának

megszületése és a helyettesítő szellemi és kulturális mozgalmak ennek megfelelő fejlődése előtti korban, amelyben a „zsidóságot” el lehetett választani a judaizmustól, és *a szülés után* mégis túlélni. A „mi jó a zsidóknak” szemüvegén keresztül nézve, Spinoza teljes száműzése a közösségből szükségesnek tűnt a zsidók különálló népként való megőrzéséhez.

Spinoza filozófiája

Mi a helyzet azokkal az elképzelésekkel, amelyeket Spinoza a zsidóságból való száműzetése után dolgozott ki? Itt csak azt kell elmondanunk, ami a fogadtatás és fontosság megítéléséhez szükséges. Fizikai spekulációival kapcsolatban munkája szakértői azt állították, hogy „Spinoza neve ritkán, ha egyáltalán nem szerepel a 17. századi tudománytörténetben; a legtöbb filozófiai kommentátor keveset, ha egyáltalán nem figyel fizikai elveire és spekulációira.” [18] Azt mondják, hogy Spinozának „nem volt *teljes* fizikai rendszere, a karteziánus, vagy később leibenizi rendszer értelmében. Másként gondolkodni és írni annyi, mint légvárakat építeni.” [19] Egyesek azzal érvelnek, hogy Spinoza hozzájárulása a fizikai filozófiához nem volt több, mint „számos finom és kifinomult módosítás, kritika és elrendezés”. [20]

A Spinozával foglalkozó holland szakértő, Hubertus G. Hubbeling kijelentette, hogy Spinoza és a politikai filozófiáról alkotott elképzelései csak jóval a felvilágosodás csúcsa után nem voltak jelentősek. Rámutatott, hogy a legtöbb kortárs politikai filozófia „alig fordít figyelmet Spinozára”. [21] Pierre Bayle francia filozófus (1647–1706) híresen ezt írta Spinozával kapcsolatban: „Nem igaz, hogy nagyon sokan voltak követői. Nagyon kevés személyt gyanúsítanak azzal, hogy ragaszkodik elméletéhez; és azok között, akiket ezzel gyanúsítanak, kevesen vannak, akik tanulmányozták; az utóbbi csoportban pedig kevesen vannak, akik megértették, és nem csüggedtek el a benne található absztrakcióktól.” [22] A felvilágosodás nagy részében Spinozát „nagy eretneknek tartották, akit nem érdemes más módon tanulmányozni, mint azzal, hogy megcáfolják őt”, és csak a XIX. században vizsgálták komolyan. [23] Amikor munkásságát végül intellektuális komolysággal vizsgálták, „a tudósok hamarosan felfedezték, hogy Spinoza filozófiája korántsem olyan eredeti és új, mint kortársai és maga Spinoza gondolta”. [24] Politikai filozófiájának nagy része Machiavelli, Thomas Hobbes és Hugo de Groot olvasatából származott. [25] Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716), aki előkelő helyet foglal el a matematika történetében (a differenciál- és integrálszámítás önálló feltalálásáért), és mint az egyik nagy racionalista filozófus, egyszer azt mondta, hogy Spinoza „csak a filozófia bizonyos magvait művelte. Descartes”, és hogy politikai filozófiája nem más, mint „eltúlzott karteziánizmus”. [26] Robert McShea ezt írja: „Ami Spinoza kifejezetten politikai gondolkodásának hatását illeti – ez majdnem olyan, mintha nem is írt volna. ... Politikai filozófiáját, amelyet minden korosztálynak szántak, elfogadták, senki sem vette komolyan.” [27]

Íróként Spinoza latin nyelve tele volt nyelvtani hibákkal, és „kevés kísérletet tett az elegáns kifejezésre”. [28] Hiányzott a kreativitás gondolatainak megfogalmazásában, és hajlamos volt „újra és újra ugyanazokat az illusztrációkat használni, ami frusztrálta a hallgatót, aki a gondolatainak teljes megértését akarta”. [29] Munkáiról állítólag hiányzik a személyesség. [30] Spinoza metafizikájával kapcsolatban Edwin Curley 1969-ben, a Harvardon kiadott *Spinoza's Metaphysics: An Essay in Interpretation* című művében azt írta, hogy „azok között, akik

alaposan tanulmányozták, nincs általános egyetértés még a legközpontibb tanok jelentését illetően sem.” [31] Spinoza definíciói „haszontalanok” voltak, munkája pedig „nagyon elvont, szakszerű nyelvezetben fogalmazódott meg”, és „nyitott volt a sokféle értelmezésre”. [32] Amint ez az esszé során bemutatásra kerül, Spinoza filozófiájának rugalmas természete – az a képessége, hogy egyszerre minden és semmi – a legjobban segített a nevében dolgozó aktivistáknak.

A hegelianusok, John Caird és Harold Joachim az 1970-es években nemcsak arra mutattak rá, hogy Spinoza matematika alkalmazását a filozófiában megelőzte Descartes, hanem arra is, hogy Spinoza saját erőfeszítései bővelkedtek „nehézségekben”, „homályokban” és „filozófiai hibákban”. [33] Azt mondják, hogy „sok modern filozófus Spinoza axiómáinak többségét kétesnek találná, sőt néhányat hamisnak is találna”. [34] A tizenkilencedik századi tudósok úgy látták, hogy „érvelése túlságosan elvont. Nem volt szeme a történelmi jogoknak és történelmi helyzeteknek.” [35] HG Hubbeling szerint a legjobb esetben is közepesen fontos „közvetítőnek kell tekinteni Hobbes és Locke között”. [36]

Spinoza munkásságát távolról sem a szabadság és a felfedezés katalizátoraként előzték meg a titáni tudomány és filozófia művei, köztük Johannes Kepler *Új csillagászat vagy égi fizika* (1609), William Harvey *anatómiai esszé a szív és vér mozgásáról* (1628), és Galileo Galilei *párbeszédei a világ két fő rendszeréről* (1632). Amíg Spinoza Amszterdam külvárosában lencsét csiszolt, mások a távcső és a mikroszkóp továbbfejlesztése során használtak lencsét. A Royal Society of London for Advancement of Experimental Knowledge-t évekkel Spinoza legkorábbi munkáinak megjelenése előtt alapították. [37]

Ahelyett, hogy a modern Európa megalapítója lenne, Spinozát gyakrabban tekintették a reneszánsz és a modern tudomány felemelkedésének pusztá „termékének”. [38] „Soha nem alapított semmi olyat, ami iskolához hasonlított volna”, [39] és „nincs „egyetlen olyan gondolkodó, aki bármilyen jelentőségű lenne, akit valóban Spinoza tanítványának lehetne nevezni”. [40] A „spinozista” kifejezés 17. és 18. századi használata, amely az olyan aktivisták, mint Jonathan Israel állítása szerint Spinoza szélesebb körű befolyását jelzi, valójában „mindenkire vonatkozott, aki bármilyen módon kritizálta az ortodox vallási nézeteket, nem pedig egy egyetlen filozófiai álláspont.” [41]

Ha elmondható, hogy Spinoza gondolatában van egy kifejezetten *zsidó elem, az nem egészen kiemelkedő, és természetesen nem a zsidó pomponlányok által feltételezett területeken található*. Ez kevésbé található meg a politikáról szóló töprengésében, és inkább a pszichológiáról szóló gondolataiban. Macdonald bebizonyította, hogy a zsidók számára a házasság túlnyomórészt haszonelvű. A zsidó értelmiségi mozgalmakban ez a romantikus szerelem és a családon belüli szerelem mint konstrukció ábrázolásában nyilvánult meg – „az idegen kultúra találománya, és így erkölcsileg gyanús” [42], aminek az az eredménye, hogy Freud a szerelmet nem másnak tekintette, mint a szexuális ösztön szublimációja. Hasonló elemzés jelenik meg Spinoza írásaiban is. Az *etikában*, Spinoza azzal érvelt, hogy a szerelem „nem más, mint élvezet, amelyet egy külső ok gondolata kísér”. [43] Michael Della Rocca azt írja, hogy ez a hideg értelmezés annyit tesz, mintha azt mondaná: „Nincs a szerelem érzése, nincs égető vonzalom érzése azon túl, hogy egy tárgyat a hatalom növekedésének okaként

ábrázolnak.” [44]

Ugrás a 3/2. részhez.

-
- [1] Idézi DB Schwartz, *The First Modern Jew: Spinoza and the History of an Image* , (Princeton University Press, 2012), 83. o.
- [2] A. Donagan, *Spinoza* , (New York, 1988), 9. o.
- [3] Ugyanott.
- [4] R. McShea, *The Political Philosophy of Spinoza* , (Columbia University Press, 1968), 2. o.
- [5] E. Harris, *Salvation from Despair: A Reappraisal of Spinoza's Philosophy* , (Hága, 1973), p.xii.
- [6] Ugyanott & HG Hubbeling (szerk.) *Spinoza's Methodology* (Royal Van Gorcum, Hollandia), 136. o.
- [7] Harris, *Salvation from Despair* , xii.
- [8] D. Garrett (szerk.), *The Cambridge Companion to Spinoza* , (Cambridge, 1996), 15. o.
- [9] Ugyanott, 16. o.
- [10] Donagan, *Spinoza* , 10. o.
- [11] Harris, *Salvation from Despair* , xiii.
- [12] McShea, 3. o.
- [13] L. Strauss, *Spinoza valláskritika* , (New York: 1965), 18. o.
- [14] Ugyanott.
- [15] Ugyanott.
- [16] Donagan, *Spinoza* , 27. o.
- [17] R. Shahan és J. Biro, *Spinoza: New Perspectives* (Norman, Oklahoma, 1978), 180. o.
- [18] David Lachterman, „The Physics of Spinoza's Ethics”, R. Shahan és J. Biro, *Spinoza: New Perspectives* (Norman, Oklahoma, 1978), 77. o.
- [19] Ugyanott, 78. o.
- [20] Ugyanott.
- [21] HG Hubbeling (szerk.) *Spinoza's Methodology* (Royal Van Gorcum, Hollandia), 103. o.
- [22] EM Curley, *Spinoza's Metaphysics: An Essay in Interpretation* , (Harvard University Press, 1969), 2. o.
- [23] Ugyanott, 1. o.
- [24] Ugyanott.

- [25] Harris, 181. o.
- [26] Lásd RS Woolhouse, *The Concept of Substance in Seventeenth Century Metaphysics: Descartes, Spinoza, Leibniz* , (New York, 1993), 1-2. oldal és S. Stich és T. Warfield (szerk.), *The Blackwell Guide to Philosophy of the Mind* , (Oxford, 2003), 2. o.
- [27] McShea, 10. o.
- [28] McShea, 4. o.
- [29] Ugyanott, 7. o.
- [30] Ugyanott.
- [31] Curley, 3. o.
- [32] Ugyanott.
- [33] Harris, 21. o.
- [34] Ugyanott, 22. o.
- [35] HG Hubbeling (szerk.) *Spinoza's Methodology* (Royal Van Gorcum, Hollandia), 124. o.
- [36] Ugyanott, 123. o.
- [37] Woolhouse, 6-7.
- [38] Harris, 5. o.
- [39] HE Allison, *Benedict de Spinoza* , (Boston, 1975), 212. o.
- [40] Ugyanott, 213. o.
- [41] Ugyanott.
- [42] Macdonald, 124. o.
- [43] B. Spinoza, *The Chief Works of Benedict Spinoza: II. kötet* (London, 1891), 140. o.
- [44] M. Della Rocca, *Spinoza* , (Routledge, 2008), 160. o.

Pariah to Messiah: The Engineered Apotheosis of Baruch Spinoza, Part 2 of 3

<https://www.theoccidentalobserver.net/2013/03/06/pariah-to-messiah-the-engineered-apotheosis-of-baruch-spinoza-part-2-of-3/>

Pária a Messiáshoz: Baruch Spinoza tervezett apoteózisa, 2/3 rész

2013. március 6/ in [Kiemelt cikkek](#) , [Zsidó etnikai hálózatépítés](#) / Andrew Joyce, Ph.D.

https://www.theoccidentalobserver-net.translate.goog/2013/03/06/pariah-to-messiah-the-engineered-apotheosis-of-baruch-spinoza-part-2-of-3/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

Spinoza zsidó visszaigénylése

Ahhoz, hogy megértsük a zsidók Spinozához való viszonyulásában bekövetkezett változást, figyelembe kell venni a „világi zsidó” fogalmának megszületését, valamint a helyettesítő szellemi és kulturális mozgalmak ennek megfelelő fejlődését, amelyben a „zsidóság” elvált a judaizmustól, és mégis fennmaradt. *posztpartum* virágzott. A felvilágosodás előtt és az alatt a nyugati zsidóság elkülönült és különálló volt a letelepedési, szokások, nyelvi és öltözködési minták tekintetében. A judaizmus maradt a „zsidóság” kifejezésének egyetlen módja. Csak a tizennyolcadik század végén, amikor a modernitás kezdett behatolni rájuk, és „hogyan orvosolja a zsidók alsóbbrendűségét”, a németországi zsidó értelmiségiek kezdtek kísérletet tenni arra, hogy a judaizmust teljesen racionális hitrendszerként ábrázolják és igazolják. a zsidók külön népként való további léte. [1]

A judaizmus újrafogalmazására tett kísérlet legkorábbi támogatói a német zsidó értelmiségiek egy csoportja, a *maskilim* néven ismerték, és először az 1780-as években kezdtek felemelkedni a zsidóságon belül és kívül egyaránt. *Figyelemre méltó, hogy a maskilim* legkorábbi alkotásai közül néhány, a leghíresebb Moses Mendelssohn, Spinoza visszaszerzése köré épült. Mendelssohn volt a szerzője a *Jeruzsálemnek* (1783), amely valószínűleg a legfontosabb 18. századi szöveg, amely a pluralizmus mellett érvel, és azt az állítást hangoztatta, hogy a judaizmus összeegyeztethető a felvilágosodás előírásaival. [2] Daniel Schwartz azt írja, hogy Mendelssohn is „vízváltó figura” volt [3] Spinoza imázsának lágyításában mind a zsidók, mind a nem zsidók számára. Jelentős szerepet játszott a Spinoza műveivel szemben uralkodó apátia megdöntésében a Német Akadémián, és kulcsfontosságú volt abban, hogy elősegítse Spinoza „integrációját a modern nyugati filozófia kánonjába”. [4]

Bár külsőleg a zsidóság nagy változáson ment keresztül, szívében az igazi változást a nem zsidó világban kereste. Ahelyett, hogy alkalmazkodtak volna a modernitáshoz és a tágabb társadalomhoz, a zsidóság valamilyen eszközt keresett, hogy igazolja folyamatos elszigeteltségét. Először a *maskilimok érveltek azzal az esettel, hogy a judaizmus eredendően racionális*, de egyre inkább nem sikerült meggyőznie a nem zsidó értelmiségieket vagy a nem zsidó társadalom egészét. A 19. század elején a zsidók intenzív vizsgálat alá kerültek, mert látszólag nem hajlandók belépni a modern korba. A Francia Köztársaságban Napóleon leállította a zsidók politikai emancipációja felé irányuló lépéseket, miután meghallotta az Elzász és Lotaringia tartományokban folytatott kiterjedt zsidó uzsora kamat. Napóleon ezt követően 1806 júliusában a párizsi Hotel de Ville-ben összehívta a jelentős zsidókból álló „nagy Szanhedrint”. [5] Napóleon mind a tizenkét kérdése, amelyet a nevezeteseknek feltett, a zsidó csoportok kohéziójának lényegét vágta, mivel összeegyeztethetetlen a felvilágosodással. Aggódtak a „zsidó klánosság, megosztott hűség, vegyes házasságok és uzsora” miatt. [6] Napóleon megkérdezte: „A törvény elrendelte, hogy a zsidók csak egymás között házasodjanak össze?” és „A zsidók szemében a franciákat testvéreknek vagy idegeneknek tekintik?” [7] Ahelyett, hogy elmondták volna az igazat, és felhagynának a politikai hatalomra törekvéssel csoportjuk számára, a nevezetesek azt hitték, hogy sikereket érhetnek el a titkosítással, ezért kijátszáshoz és hazugsághoz folyamodtak, és egyebek mellett azt mondták

Napóleonnak, hogy „a törvény nem mondja ki, hogy egy zsidó nem tehet róla. vegyen feleségül egy keresztényt, és egy zsidó egy keresztény nőt; azt sem mondja ki, hogy a zsidók csak egymás között házasodhatnak.” [8]

Napoleon megfogadta a szavukat, még a zsidók politikai emancipációjához szükséges reformok megírását is a nevezetésekre bízta. Amint azt Esther Benbassa *A francia zsidók: Történelem az ókortól napjainkig* című művében megjegyezte, miközben a nevezetesek hajlandóak voltak egy kicsit bíbelődni a vallásszervezéssel, végképp megtagadták, hogy „az uzsora és az exogám házasság kérdéseivel foglalkozzanak”. [9] Az emancipáció ettől függetlenül lezajlott.

Németországban is nőtt a nyomás. Schwartz ezt írja: „A német idealizmusban többé-kevésbé konszenzus volt abban, hogy míg a megreformált kereszténység egy modern észvallás alapjául vagy legalábbis eszközéül szolgálhat, a judaizmus nem nyújthat ilyen alapot. Egyetlen nép vallásaként megoldhatatlanul sovínisztának és exkluzívnak tekintették, és szigorú jogi jellegével teljesen ellentétesnek tűnt az emberi autonómiát hangsúlyozó modern szellemiséggel.” [10] Hegel és mások számára az volt a hiedelem, hogy a zsidók polgárjogokat kaphatnak, de komoly kétség merült fel afelől, hogy a zsidók túlélhetik-e a modernséggel való találkozást.

Ezeket a kételyeket a zsidók is osztották. Nyilvánvalóan kudarcot vallottak a nem zsidók meggyőzésére irányuló kísérletek a judaizmus racionalitásáról olyan projekteken keresztül, mint a *Wissenschaft des Judentums*, és amit most kerestek, az egyfajta intellektuális-filozófiai „mentőtutaj” volt, amely támogathatna egy szekuláris, rejtélyesebb, zsidóság.

Az egyik „mentőtutajt” Spinozában találták meg. *A német zsidó szerző, Berthold Auerbach (1812–1882) Spinoza: A Historical Novel* című regényében Spinozát a judaizmus hosszú racionalista hagyományának részeként mutatta be. Zsidó származását és tanultságát hangsúlyozták és eltúlozták, a keresztényekkel való interakcióit pedig kihagyták. Állítólag Spinozát egyedül a zsidóság mozgatta meg és motiválta írásait. Elismerték, hogy ez a zsidóság különbözik a judaizmustól, sőt ellentétes vele. Auerbach szerint azonban a judaizmus változhat és alkalmazkodhat, és „minden időre kielégítheti és kielégíti az emberiség minden magasabbrendű szükségletét”. [11]

Ennek a kijelentésnek figyelemre méltó visszhangja van Macdonald kijelentésével, miszerint „a felvilágosodás utáni zsidó értelmiségi központi álláspontja az az érzés, hogy a judaizmus erkölcsi jelzőfényt jelent az emberiség többi része számára”. [12] Jelentős Auerbach véleménye, hogy a judaizmus képes alkalmazkodni és fennmaradni, valamint az a meggyőződése, hogy Spinoza lényegében zsidó maradt annak ellenére, hogy elszakadt a judaizmustól: az a meggyőződése, hogy a judaizmus még más köntösben is képes messiási funkciót betölteni az egész emberiség számára. a modern zsidó értelmiségi mozgalom alapkövei közül.

Egy rövid lépés volt innen, hogy a zsidók átvegyék azt az elképzelést, hogy Spinoza filozófiája „újszerű istenfelfogást” teremtett, és egy utópisztikus víziót egy olyan világról, amely minden „gonosztól” meggyógyult. Auerbach és a későbbi *maszkilim* számára Spinoza zsidó származása nyitotta meg az utat egy „új egyház” vezetéséhez, amely felöleli az emberiséget, és mégis külön

hagyja a zsidóságot, és „az egyház számára rendkívül fontos volt, hogy atyja nem keresztény, hanem zsidó.” [13] Ezeknek az elképzeléseknek fontos és maradandó öröksége lenne a zsidó értelmiségi mozgalmak jövőbeli irányvonalának. Nevezetesen, a Spinoza-kultusz jelentős hatással volt Freudra, aki úgy emlegette Spinozát, mint „hitetlen testvérét”. [14] Freudnak, mint köztudott, intenzív zsidó azonosulása volt annak ellenére, hogy nem hitt a vallásban.

A 19. század közepére „a Spinoza ünneplése tisztán zsidó okokból ugyanolyan szükségessé vált” [15] A hangsúly „a Tóráról a zsidó nemzetre helyeződött át”, [16] és a zsidóság most nyíltan hangsúlyozta népként való létezését a vallás helyett. Spinoza és a törzs közötti gátként az előbbi ateizmusa most semlegesített. Amikor a zsidó emancipáció folyamata beengedte a zsidókat az élet minden területére, sok zsidó úgy vélte, hogy Spinoza elképzelései, különösen az egyház-állam kapcsolat meggyengítésének kiállása, nagyban hozzájárultak a fejlődésükhöz. 1856-ra „Spinozát Maimonidész második eljöveteleként a héber irodalomban újra elfoglalták”. [17]

Ezt kísérte a zsidóság állítólagos világméretű jelentőségének fokozódó önhittsége. Lényeges, hogy nagyjából ugyanabban az időben, amikor a Spinoza-kultusz lendületet kapott, Heinrich Graetz és Abraham Geiger azt állította, hogy a kereszténység minden teljesítménye a judaizmushoz való állítólagos kapcsolatának köszönhető. [18] Spinozát egyre inkább zseninek és prófétának tekintették. Weimari Németország megszületésével, amikor a zsidók „példátlanul magasra emelkedtek a kulturális, sőt politikai közéleti tekintélyben”, [19] Spinozát a „zsidó nép és csak másodsorban az emberiség iránti feltételezett érdemeiért” ünnepelték. [20] Leo Strauss, aki vezető weimari spinozista volt, az 1930-as években azt írta, hogy a kortárs zsidók nemcsak „visszavonták az amszterdami zsidó közösség Spinozával szembeni kiközösítését”, de még „szentté is avatták”. [21]

David Wertheim *Salvation Through Spinoza: A Study of Jewish Culture in Weimar Germany* című művében azzal érvelt, hogy „Spinoza a németországi Weimari zsidó kulturális reneszánsz egyik fő hőse volt”, és hogy a weimari zsidóság Spinoza iránti „elragadtatása” „megnyilvánult”. az ösztöndíjban, a népszerű sajtóban és a regényekben.” [22] A Spinozáról szóló vita most „végig telített volt vallási retorikával”. [23] Egyes esetekben „Spinoza nem kevesebb lett, mint a messiás helyettesítője, a zsidó remények fókuszaként”. [24] Fontos, hogy míg a zsidók eltértek egymástól „vallásuk természetét és relevanciáját illetően... alig különböztek Spinoza csodálatában”. [25]

A Spinoza iránti közös lelkesedés így fontos csatornává vált a zsidó csoportok kohéziójának előmozdításához. Daniel Schwartz azt írja, hogy Spinoza a világi zsidók „pótapja” lett. [26] A Wertheimben van egy lenyűgöző rész a média telítettségének szintjéről, amelyet Spinozának szenteltek az 1930-as évek Németországában. A cionista *Judische Rundschau* több mint 20 000 olvasótáborral, számonként gyakran több mint négy cikket közölt Spinozáról. [27] Még Berlin legnagyobb zsinagógájának, a *Judische Gemeinde zu Berlinnek* a több mint 90 000 olvasót számláló újsága is „lelkesen vett részt a Spinoza-ünnepségeken”. [28] Egyre több Spinoza-előadás, kiállítás és tanulmányi csoport volt. [29]

A világi zsidó identitások kialakulásának és a csoportkohézió erősítésének elősegítése mellett

Spinoza népszerűsítése a nem-zsidók körében, mint az univerzalista ideológia szállítója, elősegítette a kohézió lebontását a nem zsidó többségben. Macdonald rámutatott, hogy a többségi csoportstratégiák fenyegetésével szemben a zsidók gyakran arra törekedtek, hogy „aktívan támogassák az univerzalista ideológiákat a tágabb társadalomban, amelyben a zsidó-nemzsidó társadalmi kategorizáció minimális jelentőséggel bír”. [30] Spinoza filozófiája valóban annyira elvont, hogy bármire le lehet következtetni belőle, de figyelemre méltó, hogy a zsidók megragadták azt, amit Spinoza által a keresztény államban képviselt teokrácia lerombolása, a szekularitás előmozdítása és a tolerancia melletti kiállásnak tekintenek. idegenek és kívülállók – mind alapvető zsidó érdekek és a zsidó közösségi aktivizmus fókusza a diaszpóra Nyugaton. Így David Wertheim megjegyzi, hogy a németországi Spinoza iránti lelkesedés egy időben tetőzött, amikor „a tolerancia üzenete” – az erkölcsi univerzalizmusban gyökerező üzenet – olyan fontossá vált a világi zsidók számára, hogy „szinte kompenzáló vallásként szolgált”. [31] A Spinoza-kultusz tehát egyidejűleg fenntarthatta a zsidó kohéziót, miközben filozófiai alapot teremthetett e kohézió elfogadásához a nem zsidók körében.

Volt még egy fontos elem Spinoza visszaszerzésében. Daniel Schwartz azt írja, hogy Spinozát a 20. század eleji német zsidó értelmiségiek használták fel, hogy segítsék a „világiasodás judaizálásának” folyamatát, „olyan értékek meghatározásával, mint a „filozófia szabadsága”, a tekintély megkérdőjelezése, az értelem ölelése, a tudomány, sőt magát az univerzalizmust is mint sajátosan „zsidó”-t.” [32] Ez a téma – a judaizáló szekularitás – a Spinoza-kultusz egyik legkiemelkedőbb és legtermékenyebb vonása a kezdetektől fogva, és szépen összefoglalja Jonathan Israel téziséit és szellemi előzményeit: a „radikális felvilágosodás” közvetlenül jött létre. Spinoza elképzelései szerint, és alapvetően és kizárólag zsidó gondolati elemekből állt.

Bár egyértelműen alábecsüli a problémát, Schwartz pontosan írja, hogy minden Spinoza visszaszerzésére irányuló zsidó kísérletet kísért „az a remény, hogy megtalálják a modernitás és a „világi korunk” olyan intellektuális vonalait, amelyek bizonyos mértékig zsidók, vagy legalábbis nem kizárólag keresztények.” [33] Mivel Spinoza volt a zsidóság egyetlen (bár érintőleges) részese a felvilágosodásban, őt ragadták meg, mint az egyetlen lehetséges úti utat a zsidóknak a „világiság zsidóvá tételére”, és a modernitás elismerésére. Vagy ahogy Schwartz mondaná: „Berthold Auerbachtól, a tizenkilencedik századi német írótól kezdve Rebecca Goldstein amerikai zsidó íróig, a Spinozára való igény állítása egyet jelent a modern és a formáció formálásában játszott zsidó szerep igénylésével. a világiaké.” [34]

Bár a nemzetiszocialisták hatalomra kerülésekor a nemzetiszocialisták hatalomra jutásakor a zsidók Spinoza-imádatának kapcsolata átültetett az angol nyelvű nemzetekre, mivel a vezető weimari spinozisták, például Leo Strauss nyugat felé költöztek. Az Egyesült Államokban, majd a New York-i Új Társadalomkutatási Iskolában, majd a Chicagói Egyetemen végzett munkája során Strauss egyesíteni tudta a „spinozizmus” iránti szeretetét a neokonzervativizmus megalapításában játszott meghatározó szerepével. [35] Tanítványai és egykori tanítványai közé tartozik Lewis Libby, Paul Wolfowitz, John Podhoretz (Norman fia), Abram Shulsky, William Kristol és Susan Sontag. [36] Macdonald megjegyezte, hogy „Strauss demokratikus liberalizmusának politikai filozófiáját a zsidó csoportok túlélésének eszközeként alakították ki a felvilágosodás utáni politikai világban”. [37] Ehhez hozzátenném azt a felvetést, hogy a

Weimari Németországban felfogott „spinozista judaizmus” fontos összetevője volt Strauss politikai filozófiájának.

[Tovább a 3. részhez .](#)

---

[1] S. Feiner, *The Jewish Enlightenment* , (University of Pennsylvania Press, 2003), 375. o.

[2] PR Mende-Flohr, *A zsidó a modern világban*, (Oxford University Press, 1980), 62. o.

[3] DB Schwartz, *Az első modern zsidó: Spinoza és egy kép története* , (Princeton University Press, 2012), 35. o.

[4] DB Schwartz, *Az első modern zsidó: Spinoza és egy kép története* , (Princeton University Press, 2012), 35. o.

[5] PR Mendes-Flohr, 113. o.

[6] E. Kessler, *A Dictionary of Jewish-Christian Relations* , (Cambridge University Press, 2005), 396. o.

[7] Ugyanott, 114. o.

[8] PR Mendes-Flohr, 117. o.

[9] E. Benbassa, *The Jews of France: A History from Antiquity to the Present* , (Princeton University Press, 2001), 89. o.

[10] Schwartz, 68. o.

[11] Ugyanott, 70. o.

[12] K. MacDonald, *A kritika kultúrája: A zsidóság huszadik századi szellemi és politikai mozgalmakban való részvételének evolúciós elemzése* , Westport, CT: Praeger (1998). Revised Paperback edition, 2001, (Bloomington, IN: 1stbooks Library), 208. o.

[13] Strauss, Uo., 17. o.

[14] Y. Yovel, *Spinoza and Other Heretics* , (Princeton University Press, 1989), 136. o.

[15] L. Strauss, *Spinoza valláskritika* , (New York: 1965), 17. o.

[16] Ugyanott.

[17] DB Schwartz, *Az első modern zsidó: Spinoza és egy kép története* , (Princeton University Press, 2012), 81. o.

[18] S. Herschel, *Abraham Geiger és a zsidó Jézus* (Chicago University Press, 1998), 132. o.

[19] D. Wertheim, *Salvation Through Spinoza: A Study of Jewish Culture in Weimar Germany* (Brill, 2011), px

[20] L. Strauss, *Spinoza valláskritika* , (New York: 1965), 15. o.

[21] Ugyanott.

- [22] D. Wertheim, *Salvation Through Spinoza: A Study of Jewish Culture in Weimar Germany* (Brill, 2011), 15. o.
- [23] Schwartz, 7. o.
- [24] Ugyanott, ix.
- [25] Ugyanott, px
- [26] Schwartz, 7. o.
- [27] Ugyanott, 3. o
- [28] Ugyanott.
- [29] Ugyanott, 5. o.
- [30] Macdonald, 209. o.
- [31] Wertheim, 90. o.
- [32] Schwartz, 7. o.
- [33] Ugyanott.
- [34] Ugyanott, 8. o.
- [35] S. Halper és J. Clarke, *America Alone: Conservatives and the Global Order* , (Cambridge University Press, 2005) 67. o.
- [36] Ugyanott. Lásd még: K. Gay, *American Dissidents* , (ABC/CLIO, 2012), 572. o.
- [37] Macdonald, 223. o.

Pariah to Messiah: The Engineered Apotheosis of Baruch Spinoza, Part 3 of 3

<https://www.theoccidentalobserver.net/2013/03/07/pariah-to-messiah-the-engineered-apotheosis-of-baruch-spinoza-part-3-of-3/>

Pária a Messiáshoz: Baruch Spinoza tervezett apoteózisa, 3/3. rész

2013. március 7/ in [Kiemelt cikkek](#) , [Zsidó etnikai hálózatépítés](#) / Andrew [Joyce, Ph.D.](#)

[https://www.theoccidentalobserver-net.translate.goog/2013/03/07/pariah-to-messiah-the-engineered-apotheosis-of-baruch-spinoza-part-3-of-3/?
_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en](https://www.theoccidentalobserver-net.translate.goog/2013/03/07/pariah-to-messiah-the-engineered-apotheosis-of-baruch-spinoza-part-3-of-3/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en)

Baruch Spinoza apoteózisa

Saját népük érzelmei hatására a zsidó akadémikusok többsége régóta Spinozáról alkotott nézetet vallott, amely feltűnően ellentétes a nem zsidó akadémikusokéval. Idővel azonban a zsidó akadémikusok magjának belső intellektuális következetessége és elhivatottsága folyamatosan kimerítette az akadémikus ellenállást Spinozának a legfontosabb szintre emelésére irányuló célkitűzésével szemben, és a csoport most közelebb van, mint valaha, hogy elérje célját, hogy Spinoza nem pusztán messiási figura a zsidók számára, hanem zsidó ikon a nem zsidók számára. Az 1930-as évektől kezdve Harry Wolfson kétkötetes *The Philosophy of Spinoza* című művével,[1] az 1950-es évekig Joseph Dunner *Baruch Spinoza és a nyugati demokrácia* [2] és Lewis Feuer *Spinoza és a liberalizmus felemelkedése című művével* .,[3] az 1960-as évek Leon Roth *Spinoza, Descartes és Maimonides című műveivel*, [4] az 1970-es évek Richard Popkin számos művével,[5] az 1980-as évek Margaret Jacob *A radikális felvilágosodás* és Marjorie Glicksman Grene *Spinoza és a tudományok* című művével , [6] és a 2000-es évek elején Steven Nadler *Spinoza: A Life* [7] és *Spinoza's Heresy: Immortality and the Jewish Mind* című művével ,[8] A zsidók összehangolt és kitartó erőfeszítéseket tettek, hogy Spinozát a tisztán zsidó gondolkodás termékeként fogalmazzák meg, és a felvilágosodás jelentőségű csúcsára emeljék. Maurice Mandelbaum, a Johns Hopkins Egyetem filozófia professzora 1975-ben azt írta, reméli, hogy egy napon Spinozát a felvilágosodás egyik fő alakjaként ismerik el, és „virágoznak az angol nyelvű világban”.

Az utóbbi időben az erőfeszítések üteme felgyorsult, és még nagyobb intenzitással tölték fel, így Mandelbaum álma egyre közelebb került a megvalósuláshoz. Csak az elmúlt négy évben jelent meg Jonathan Israel *Radical Enlightenment: Philosophy and the Making of Modernity, 1650–1750*, [10] Michael Mack *Spinoza and the Specters of Modernity: The Hidden Enlightenment of Diversity from Spinoza to Freud* , [11] Steven Nadler: *A pokolban kovácsolt könyv: Spinoza botrányos traktátusa és a világi kor születése* , [12] és Rebecca Goldstein *Árulás Spinoza: A renegát zsidó, aki modernitást adott nekünk*. [13]Ezek a könyvek számos tudományos cikk mellett jelentek meg. Nadler, a Wisconsin–Madison Egyetem zsidótudományi professzora volt az egyik legtermékenyebb aktivista Spinozának a tudományos folyóiratokban való megjelenésében . [14] Magas szintű konszenzus és intellektuális következetesség uralkodik ezen a csoporton belül, és befolyása és sikere alapvetően ebből a szolidaritásból és kohézióból, üzenetének következetességéből, a csoport elit kiadóihoz való hozzáféréséből és rokonszenvből fakad. kritikák befolyásos folyóiratokban és médiacsatornáknakban. Pontosan ezek a jellemzői minden zsidó értelmiségi mozgalomnak, beleértve a boasianropológiát, a pszichoanalízist, a radikális politikai ideológiát, a frankfurti iskolát, a New York-i értelmiségieket és a neokonzervativizmust. [15]

E hagiográfiai beszámolók zsidó recenzensei tele voltak a szokásos közhelyekkel, és a csoporton belül rengeteg kölcsönös idézet és csodálat volt. Például Nadler úgy jellemezte Izrael könyveit, mint „nagyszerű és mesteri”. [16] Dicséret érkezett a közvetlen csoporton kívüli befolyásos zsidóktól is. Laura Miller a *Salonban* Goldstein könyvét „elegánsnak” és „csodálatosnak” minősítette, és kifakadt, hogy „Spinoza olyan közvetlenséggel beszél a modern gondolkodókhöz, amilyenhez kora filozófusa sem tud hasonlítani”. [17] Meg kell mondanunk, hogy Miller egy jól bevált etnikai pompomlány. A Salon vezető írója és könyvajánlója, „2006 legjobb szépirodalma” kizárólag zsidó írókból állt. [18]Macdonald megjegyezte, hogy a zsidó etnocentrikus elfogultságok mind tudományos, mind irodalmi körökben endemikusak. [19] Azt írja, hogy „a zsidó csoportok összetartására Truman Capote és Gore Vidal utalt, akik panaszkodtak a zsidó értelmiségiek azon képessége miatt, hogy meghatározzák az irodalmi világban elért sikereket, és hogy hajlamosak a zsidó írókat népszerűsíteni”. [20]

Az etnocentrikus áttekintési mintát a Spinozának szentelt tudományos folyóirat [21]

létrehozása, valamint a Spinoza-társaságok megalakulása kísérte az Egyesült Államokban, Olaszországban, Brazíliában, Franciaországban, Németországban, Nagy-Britanniában, sőt Japánban is. [22] A Washington DC Spinoza Társaság a helyi Jewish Study Centre-ből származik. [23] Spinoza a Weimer-korszak óta először tért vissza a szépirodalomba, és az egyik zsidó szerző bizarr módon összefonta Spinoza történetét a nemzetiszocialista Németországgal. [24] Franciaországban Spinoza évente kiad egy közlőnyt, hogy nyomon kövesse az életéről és munkásságáról szóló, gyorsan bővülő bibliográfiát. [25] Németországban a Marburgi és a Hannoveri Egyetem együttműködött egy online Spinoza bibliográfiai adatbázis létrehozásában. [26] Kanadában rádióműsorokat szenteltek „nagyságáról” szóló vitának. [27] Willi Goetschel, a Torontói Egyetem munkatársa úgy jellemezte e fejlemények összességét, hogy azok a Spinoza-látásmód „lenyűgöző átalakulását” jelentik, és Goetschel hozzáteszi, hogy Spinozáról most olyan szinten beszélnek, hogy „csak álmodozhatunk. vagy más filozófusok számára.” [28] Valójában jelenleg a Spinoza iránti lelkesedés robbanását tapasztaljuk, amely Weimari Németország óta nem volt tapasztalható. Ezt csak a zsidó hatalom jelzőjeként lehet látni a mai szellemi világban.

Az erőfeszítés sajátosan zsidó jellegét sokkal korábban észlelték, mint a most olvasott esszében, bár a probléma aránya exponenciálisan nőtt, mióta legutóbb világosan megvitatták. Az 1970-es években írt holland Spinoza-szakértő, Hubertus G. Hubbeling kifejezte tudatát a zsidók és nem zsidók közötti alapvető és régóta fennálló különbségnek Spinoza fontosságának értelmezése terén. Hubbeling már régen objektív álláspontot képvisel témájáról, és alig leplezett ingerültséggel a jelentőségének eltúlozására tett erőfeszítések kifejezetten zsidó jellege miatt, Hubbeling *Spinoza módszertanának vége felé* ezt írta :

vannak olyan zsidó írók, akik nagyon erősen hangsúlyozzák Spinoza hozzájárulásának fontosságát a demokratikus eszmék fejlődéséhez. Joseph Dunner például ebből a szempontból Locke fölé helyezi. L. Feuer Spinozát teszi az első demokratikus politikai filozófussá: „Spinoza politikai filozófiája a történelem első kijelentése a demokratikus liberalizmus álláspontjáról” ..... A jelen író véleménye szerint Spinoza jelentősége itt eltúlzott . [29]

Ahhoz, hogy teljes mértékben megértsük ezt a törekvést, hogy Spinozát „a pogányok fényeként” mutassuk be, alapvető fontosságú, hogy megismerjük alapszerkezetét. A Spinoza státuszának emelésére irányuló modern, angol nyelvű törekvés lényegében két különálló, de esetenként átfedő elemet foglal magában. Az első elem a kapott elbeszélés radikális átdolgozása Spinoza életéről és háttéréről, hogy teljes mértékben zsidó értelmiségiként mutassuk be. Ezeknek az akadémikusoknak megtartva a kapott narratívát a zsidó közösségből egy nem zsidó értelmiségi közegbe került száműzetésről, akinek a felvilágosodás eszméivel való elköteleződését csak a zsidóságtól való elszakadása tette lehetővé, és akiben forrongó gyűlölet uralkodott népe iránt. , összeegyeztethetetlen a zsidó ikon létrehozásának vágyával. Ezért hangsúlyozzák zsidóságát,

A második elem az elsőből indul ki. Spinoza makulátlan zsidóságának megalapozásával megkezdődnek az erőfeszítések, hogy őt a modern civilizáció megalapítójává koronázzák.

Az általam felsorolt művek némelyike, különösen a koraiak, részben vagy egészben azt a célt szolgálják, hogy Spinoza zsidóságáról eltúlzott narratívát alkossanak. Mások, főleg a későbbi művek, főleg vagy teljesen a második elemre összpontosítottak. Bár más sorrendben, a folyamat teljesen megegyezik azzal, amit Brenton Sanderson vázolt fel [a vitájában](#) . a zsidó erőfeszítések Mahler globális jelentőségű kulturális személyiségként való megjelenítésére. Sanderson ezt írja: „Először is növelje fel egy zsidó alak intellektuális vagy művészi

teljesítményének jelentőségét addig a pontig, ahol azt „világváltó” méretűnek tartják. Másodszor, hangsúlyozzák a figura zsidó származását és hovatarozását, hogy „világot megváltoztató” teljesítményét zsidó származásának és identitásának természetes kifejezésének tekintsék. [30]

Az angol nyelvterületen a Spinoza visszanyerése a zsidó világ számára az 1930-as években kezdődött Harry Wolfson műveiben, és később Leon Roth terjesztette elő. Roth és Wolfson megpróbálta kivonni a nem zsidó elemeket a Spinoza-elbeszélésből, kevésbé Hobbes, de Groot, Descartes, van den Ende és a holland mennoniták hatására összpontosítva, ehelyett megpróbálta „megmutatni Spinoza kapcsolatát a középkori zsidó gondolkodással”. [31] Daniel Schwartz azt írja, hogy a zsidó tudósok Harry Wolfsontól az 1930-as években Steven Nadlerig „Spinoza gondolatainak nagy részéhez egy középkori zsidó sablonra mutattak rá”. [32] Ily módon az a törekvés, hogy Spinozát központi helyre emeljük a felvilágosodásról alkotott felfogásunkban, azzal az erőfeszítéssel párosult, hogy magát a judaizmust helyezzük a felvilágosodás középpontjába.

A tanult olvasó számára ez a felfogás nyilvánvalóan abszurd. Azonban, mint sok ehhez hasonló erőfeszítés, ez is túlélte és a tömegek tudatlanságán gyarapodott. Ha eltekintünk attól a kérdéstől, hogy a zsidóság mikor lett-e megvilágosodva, vagy ha igen, akkor a középkori zsidó filozófia nem volt a szabadság eszméinek termékeny kútfeje, sőt egyáltalán nem volt semmiféle eredeti gondolat. Intellektuális sivatag volt; egy érzéketlen pusztaság.

Ez a meddőség a legkorábbi zsidó gondolkodásban gyökerezik. Isaac Husik azt írja 1974-es *A History of Medieval Jewish Philosophy című művében*, hogy a talmudi irodalom „alig támaszthat igényt arra, hogy racionalista vagy filozófia, még kevésbé arra, hogy következetes legyen”. [33] A zsidók kísérletei az élet értelmének megkérdőjelezésére, a „kóborló” [34] és a „többnyire negatív” [35] Prédikátoron kívül, „nem jártak további eredménnyel. Nem vezettek el, mint a görög szofisták esetében, Szókratészhez, Platónhoz vagy Arisztotelészhez. [36]

Husik szerint a legszerényebb zsidó sikereket is „a hellenizmus segítségével” érték el. [37] A Spinozáról szóló tárgyalásunk szempontjából fontos Husik azzal érvelt, hogy „az elkövetkező évszázadokban megjelentek filozófusok a zsidók között, de ők a judaizmusra való tekintet nélkül és annak alapvető dogmaival szemben filozófusok voltak”. [38]

Robert McShea Wolfson és Roth ezen erőfeszítéseinek teljes intellektuális csődjének köszönhető az 1968-as *The Political Philosophy of Spinoza* című művében : „Azok a kísérletek, amelyek Spinoza érett gondolkodásában egy kifejezetten zsidó elemet akartak meghonosítani, nem jártak feltűnően sikeres eredménnyel. ... Spinoza valamennyi fontos gondolata az általános európai filozófiai hagyomány része, vagy annak továbbfejlesztése.” [39]

Ezek a valóságok nem akadályozták meg Wolfson, Roth és a későbbi aktivisták vágyát abban, hogy kitűzzék Spinozát egy nem zsidó filozófiai közezből, és beültessék a középkori zsidó filozófusok, különösen Maimonides hagyományába. [40] Az 1934-es *The Philosophy of Spinoza: Unfolding the Latent Processes of his Reasoning* című művében Wolfson nyíltan elismerte, hogy a zsidó akadémikusok milyen nem tudományos módszerekkel próbálták összekapcsolni Spinozát a középkori zsidó szövegekkel. Wolfson elismerte, hogy „mielőtt idéznék egy részt, nem állunk meg azon kérdezni magunktól, vajon ismerte-e Spinoza azt a könyvet. Több esetben inkább azt gyanítjuk, hogy a kérdéses könyv ismeretlen volt számára. De ez nem számít számunkra.” [41]

Több mint negyven évvel később Richard Popkin (1923–2005), egy manhattani születésű zsidó [42] , miközben Spinoza ismertségének növelésén dolgozott, ugyanilyen megkérdőjelezhető módszereket és érveket alkalmazott egy másik felvilágosodás kori zsidó, Isaac La Peyrere

profiljának emelésére. . Popkin ezt írta: „Több mint egy évtizede próbáltam őt a modern gondolkodás egyik központi alakjává tenni, de még nem sikerült teljesen megmenteni a homálytól.” [43] Popkin az 1970-es években élen járt azon erőfeszítésekben, hogy Thomas Hobbest La Peyrere-re cserélje ki, mint az Ószövetség mozaikszerzőségének gondolatának legbefolyásosabb és legjelentősebb kritikusát. Ez a kísérlet végül kudarcot vallott, mert határozott tudományos konszenzus született. az „archhetipikus eredetiség” [44] Hobbes valláskritikájáról. Popkin később a La Peyrere Spinozával való összekapcsolására fordította a figyelmét, bár elismerte, hogy „nem találtak erre utaló dokumentumot”, és a La Peyrere műveinek Spinoza általi feltételezett felhasználásával kapcsolatban „csak találgatni lehet”. [45]

Nemrég szórakoztattak néhány olvasó megjegyzései Jonathan Israel munkájához. Sokan jogosan emelték ki, hogy panegyrikájával az egyik fő probléma az, hogy érvei csődjét pusztá szóbeszéd fátyla mögé rejti. Egy recenzens élénken kommentálta Izrael érvei homályos természetét: „Inkább Spinoza combcsontja ütögesse az ágyékomat, minthogy alávessem magam egy újabb lapos, merev, beképzelt, ismétlődő felsorolásnak, amelyről az új röpirat azonnali felháborodást váltott ki, amelyben a hollandok város. Ehelyett kérem, mondja el, *mit írt a füzet* . Kérem, Jonathan, mi volt a felvilágosodás *radikális tartalma* , amelyre több száz és száz oldalnyi reakciónak kell tanúni lenni? [46]

E munkák áttekintése során egyre világosabbá válik, hogy az igazság, az objektivitás és a tudományos tisztesség valóban ritka áruk a sarlatánok e csoportjában. Tanulmányaik, elképzeléseik és erőfeszítéseik irányító erejeként újra és újra felszínre tör az etnocentrizmus.

Az egyik legleplezőbb betekintés a zsidók Spinoza zsidóságának felülvizsgálatára irányuló erőfeszítéseinek mechanizmusába Popkin 1978-as *Spinoza és La Peyrere* című fejezete Robert W. Shahan és John I. Biro *Spinoza: New Perspectives* című művében . [47] Popkin mára gyorsan az egyik legjelentősebb háború utáni zsidó akadémikus lett Spinoza magasabb státuszáért. Szüntelenül azon dolgozott, hogy Spinozát teljes egészében *zsidóként népszerűsítse* filozófus, és rendkívül ellenséges volt azzal az uralkodó elképzeléssel, hogy Spinoza és elképzelései semmit sem köszönhetnek a judaizmusnak és zsidó származásának. Sok gyenge érvekkel rendelkező zsidó etnikai aktivistához hasonlóan Popkin is „félt a rágalmazástól”. Azzal érvelt, hogy „csak azután, hogy Spinozát kiközösítették a zsidó közösségből, volt lehetősége latint tanulni és felfedezni a modern filozófiát”, „több mint egy antiszemitizmus árnyalata”. [48]Semmilyen bizonyítékot nem állítottak fel, és nem is állítottak fel arra, hogy Spinoza az amszterdami zsidó közösség tagjaként tanult volna latinul vagy felvilágosodási eszmékkel foglalkozott volna. Valójában egy hosszas tanulmányozást követően James Martineau angol filozófus és történész már 1882-ben megerősítette, hogy „a tizenhetedik és tizennyolcadik században még a felsőbb zsidó iskolák sem tettek lehetővé görög vagy latin nyelv tanulását”. [49] Martineau „a pogány kultúra iránti szomjúságának” tulajdonította, hogy Spinoza a közösségen kívüli latin oktatásra törekedett. [50]

Popkin érvelése, ha nevezhetjük annak, valójában nem volt más, mint egy kirívó kísérlet, hogy megfélemlítéssel aláássák a kapott elbeszélést, és minden tudós, aki ezt a beszámolót megtartotta Spinoza műveinek elemzése során, nyitott volt a fanatizmus vádjára.

Álláspontjának gyengesége miatt Popkin csak annyit vallott be, hogy „lehet, hogy egy kis elfogultsággal mutattam be a közös képet Spinozáról és hatásairól”. [51]

A taktikája, bár megvetendő, sikeres volt. Az általam vizsgált, az 1980-as évek óta publikált Spinozáról szóló művek közül egyik sem tartja fenn azt a nézetet, hogy Spinoza felvilágosodási eszméivel való elköteleződését a zsidóságtól való elszakadása tette lehetővé. Popkin és a későbbi írók, akik ugyanezt a célt követték, figyelmen kívül hagytak minden ellenkező

bizonyítékot, és megkerülték Spinoza saját, a judaizmussal és a vele született közösséggel szembeni támadását. Ezt a kirívó viselkedést bizonyos arrogancia kísérte. Popkin gyakran és szégyentelenül elismerte, hogy munkája csupán a legújabb a számos „komoly kísérletben, amely Spinozát a zsidó világ számára visszaszerezte, és azt állítani, hogy ő a modern gondolkodás fő zsidó alakja [dőlt betűvel az eredetiben]”. [52]

Ezekkel az állításokkal Popkin figyelmen kívül hagyta azokat a tudóstársakat, mint például Edwin Curley, akik úgy vélték, hogy Spinoza metafizikájával kapcsolatban „azok között, akik alaposan tanulmányozták, nincs általános egyetértés még azoknak a tanoknak sem, amelyek a legfontosabbak”. [53] Ehelyett, és anélkül, hogy megpróbálná kifejteni vagy megvédeni téziséit, Popkin azt állította, hogy Spinoza dolgozta ki „a modern idők első teljes értékű naturalista metafizikáját”. [54]

Sőt, meg kell jegyezni, hogy Popkin tipikus zsidó értelmiségi volt, mivel volt egy kis létszámú elragadtatott nemzsidó követői. MacDonald azt írta, hogy „miután a zsidók elérték az intellektuális túlsúlyt, nem meglepő, hogy a nemzsidók vonzódnának a zsidó értelmiségiekhez, mint egy társadalmilag domináns és tekintélyes csoporthoz, és mint értékes erőforrások kiosztóihoz”. [55] Ezek a nem-zsidó követők gyakran bizonyos szintű áhítattal tekintettek zsidó „gurujukra”. Popkin egyik nem zsidó követője, Sarah Hutton halála után azt mondta, hogy „inspiráló”. [56]

Az 1980-as évekre a Spinoza-tanulmányokat a zsidó akadémikusok uralták. Macdonald ezt írja: „Ha egy szervezetet egy bizonyos intellektuális perspektíva ural, óriási intellektuális tehetetlenség keletkezik azáltal, hogy az elit egyetemeket uraló informális hálózatok kapuőrként szolgálnak a tudósok következő generációja számára.” [57] Az egyetemi és a posztgraduális szinten végzett magas szintű indoktrináció mellett a törekvő értelmiségiekre nyomás nehezedik, hogy elfogadják a kapuőrök intellektuális feltételezéseit, hogy munkák és kutatási lehetőségek formájában értékes erőforrásokhoz jussanak. Míg a zsidók, például Izrael továbbra is uralják a Spinoza fontosságáról szóló vitát, a toborzott nem zsidók egyre aktívabbak a támogató szerepekben. Például Hutton később annak szentelte magát, hogy előmozdítsa Popkin munkáját Spinozának előtérbe emelésére, valamint Steven Nadler munkáihoz. [58] *O corruptio optimi pessima!*

A Richard Popkin által vitt stafétabotot a későbbi írónak adták át. Az 1981-es *The Radical Enlightenment: Pantheists, Freemasons and Republicans (A radikális felvilágosodás: panteisták, szabadkőművesek és republikánusok)* című művében Margaret Jacob figyelmen kívül hagyta a bizonyítékok egyensúlyát, ideértve Spinoza és más zsidó számkivetettek tanúvallomását is, alátámasztva azt a nézetet, hogy az amszterdami zsidóság tekintélyelvű, dogmatikus és elszigetelt volt. Ehelyett Jacob azzal érvelt, hogy az amszterdami zsidóság korántsem egy zárt, etnocentrikus közösség, hanem „figyelemre méltó asszimilációjáról” nevezetes. [59] Jacob azt akarja, hogy képzeljük el, hogy a városban nincsenek valódi határok zsidók és nemzsidók között, és hogy az ötletek szabadon áramlanak a két közösség között. Ebből logikusan következik az a felfogás, hogy Spinoza még a száműzetése előtt teljesen képes volt, és meg is fogalmazta elképzeléseinek nagy részét. Jóllehet Jacob egyáltalán nem támasztja alá ezt az állítást, ebből az következik, hogy Spinozának nem kellett elszakadnia a zsidóságtól, hogy kapcsolatba lépjen a felvilágosodás eszméivel, és maga az amszterdami zsidóság is nyitott és „felvilágosult”.

Előreláthatólag Jacob kombinálta Spinoza zsidóságának átdolgozását a fontosságának eltúlzásával. Azt írja, „a radikális felvilágosodás számára éppoly fontos, ha nem fontosabb Descartes természetfilozófiájánál, Spinoza filozófiája is”. [60] Steven Nadler a *Stanford*

Encyclopedia of Philosophy számára készített Spinozáról szóló bejegyzésében azt írja, hogy „Spinoza a kora újkor egyik legfontosabb filozófusa – és minden bizonnyal a legradikálisabb –. ... A tizenhetedik század filozófusai közül talán egyiknek sincs nagyobb jelentősége ma, mint Spinozának. [61]

És így visszatérünk Izrael téziséhez, miszerint a Spinoza és a Spinozizmus „az európai radikális felvilágosodás szellemi gerince mindenütt”. [62]

Következtetések és elmélkedések

Ha visszatekintünk ennek az erőfeszítésnek a hosszú sorára, világos, hogy Jonathan Israel munkája csupán egy része egy nagyobb projektnek, amely több mint egy évszázada folyik. Báruch Spinoza útja a páriától a messiásig szokatlan, bár jelentős. Még negyven évvel ezelőtt is Spinoza állítólagos „nagyságáról” és világméretű jelentőségéről szóló vitát még „túlzásnak” és „égi várak építésének” tekintették. A zsidó akadémikusok egy magjának összehangolt erőfeszítései azonban folyamatosan megkoptak, és túléltek minden ellenállást. Részletesen bemutattam Spinoza életét, és betekintést nyújtottam az *igazbamunkája* jelentőségének szintjét. Megállapítottuk, hogy jóval azelőtt, hogy egy tornyosuló zseni alakjaként bemutatták volna, már régen különleges jelentéssel bírt a zsidók számára, és kultuszszerű imádatuk tárgya volt, jóval azelőtt, hogy Wolfson az írógépéhez ült és Strauss elindult ezekre a partokra. Az 1950-es évektől az 1980-as évekig folytatott akadémiai küzdelem apályát követtük, amelyben – bevallottan – szelíden megjegyzték a Spinoza jelentőségének eltúlozására irányuló törekvések zsidó jellegét. Megjegyeztük, hogy az erőfeszítés egy tipikus zsidó értelmiségi mozgalom minden ismertetőjegyével rendelkezik, és utaltunk a Spinoza-kultusz és más zsidó értelmiségi mozgalmak közötti kapcsolatokra és kapcsolatokra. Befejeztük ennek a kampánynak a győzelmét, és a Spinoza-kultusz újjáéledése Weimari Németország óta nem látott szintre. Jócskán a Nyugat elleni ikonoklászizmus korszakában élünk, amelyben saját hagyományainkat, sőt a hagyományok megalapozásában és fenntartásában betöltött szerepünk elismerését is elsöprik. Ezen a pusztaságon lesz teljes Spinoza apoteózisa.

Igaz, ennek a cikknek a hangvétele pesszimista. Sok szempontból szinte úgy tűnik, hogy ez a fejlemény és más hasonlók nyomasztó elkerülhetetlenek. Ráadásul nehéz belátni, hogyan lehet sikeresen megzavarni ezt a fajta viselkedést. Az olvasók teljes rémülettel bámulhatják az itteni hivatkozásokat és idézeteket, hogy mennyi Spinoza-kultusz szöveg jelenik meg elit kiadók és egyetemi nyomdák nyomán. Anthony Julius: *A diaszpóra próbáiról írt [recenzióm](#)* utolsó részében ugyanezt az esetet vettem észre az angol irodalom területén folyó zsidó publikálásról szóló vitám során.

Fontos, hogy mindezt ne lássuk elszigetelten. Az egyik legfontosabb beszédtema itt a *TOO* - nál az elmúlt évben [Ron Unz vitája](#) volt a zsidók túlreprezentáltságáról az elit egyetemeken. [63] Lényeges, hogy fenntartsuk a vitát a zsidók túlreprezentáltságáról, mivel ez befolyásolja a fehérek azon képességét, hogy helyet szerezzenek ezekben az intézményekben.

De van ennek a történetnek egy másik oldala is. A zsidók túlreprezentáltsága egyetemi szinten a felsőoktatásban tapasztalható zsidó túlreprezentációhoz hasonlóan hat. Valójában a túlreprezentáltság mértéke a diplomások szintjén még magasabb is lehet. A túlreprezentáltság mindkét szinten elősegíti a karokon való felülreprezentációt. Amint azt Macdonald munkája is bebizonyította, a zsidóság felülreprezentáltsága az akadémiában, különösen a társadalom- és bölcsészettudományokban, jellemzően ellentétes a fehérek érdekeivel. A legrosszabb esetben olyan értelmiségi mozgalmak kialakulásához vezet, mint a pszichoanalízis és a frankfurti iskola, amelyek káros ideológiákat terjesztenek. Még a jóindulatúbb esetekben is etnocentrikus idézési torzításhoz vezet, valamint az állami vagy egyetemi források aránytalan

felhasználásához etnocentrikus kutatási területekre.

Röviden, a zsidó akadémikusok hajlamosak nem úgy viselkedni, mint más akadémikusok, hanem sokkal inkább etnikai aktivistákként viselkednek bármilyen területen is, különösen a társadalomtudományokban, a humán tudományokban és még a természettudományokban is, mivel a faji kérdésekhez kapcsolódnak. és az etnikai hovatartozás.

Gyakorlati megoldást ennek kezelésére, még kevésbé *a hatalmak számára elfogadható* gyakorlati megoldást nehéz találni. A zsidók elkerülhetetlenül elfogadják azt az álláspontot, amelyet Napóleonnál képviseltek – egyénekként mutatkoznak be, miközben továbbra is csoportként viselkednek. Minden értelmes embernek, aki elolvassa ezt a cikket, el kell fogadnia, hogy a Spinozát nyomasztó zsidó akadémikusok csoportként viselkedtek, és zsidóságuk motiválta őket. A fehérek megosztottak vagy tudatlanok maradhatnak, és elfogadhatják ezt a helyzetet avas gyümölcseivel együtt, vagy egyesülhetnek és felismerhetik érdekeiket. Először is tudatosítani kell bennük, hogy léteznek ezek a problémák, és ezért van itt a *TOO* és a *The Occidental Quarterly* .

[Ugrás az utóirathoz.](#)

---

[1] H. Wolfson, *The Philosophy of Spinoza* , (Harvard University Press, 1934).

[2] J. Dunner, *Baruch Spinoza és a nyugati demokrácia: Filozófiai, vallási és politikai gondolkodásának értelmezése* (Philosophical Library, 1955).

[3] LS Feuer, *Spinoza és a liberalizmus felemelkedése* , (Boston, 1958).

[4] L. Roth, *Spinoza, Descartes és Maimonides* , (New York, 1963).

[5] Sok mű van Spinozáról ettől a szerzőtől, de az egyik legkorábbi RH Popkin, „Spinoza és La Peyrere” R. Shahan és J. Biro, *Spinoza: New Perspectives* (Norman, Oklahoma, 1978) c.

[6] M. Glicksman Grene, *Spinoza and the Sciences*, (Kluwer, 1986).

[7] S. Nadler, *Spinoza: Egy élet* , (Cambridge University Press, 2009).

[8] S. Nadler, *Spinoza's Heresy: Immortality and the Jewish Mind* , (Oxford University Press, 2002).

[9] M. Mandelbaum, *Spinoza: Essays in Interpretation* , (Illinois, 1975), 5. o.

[10] J. Israel, *Radical Enlightenment: Philosophy and the Making of Modernity, 1650-1750* , (Oxford University Press, 2002).

[11] M. Mack, *Spinoza és a modernitás szellemei: A sokszínűség rejtett megvilágosodása Spinozától Freudig* (Continuum, 2010).

[12] S. Nadler, *A Pokolban kovácsolt könyv: Spinoza botrányos traktátusa és a világi kor születése* , (Princeton University Press, 2011).

[13] R. Goldstein, *Betraying Spinoza: The Renegade Jew Who Gave Us Modernity* , (New York, 2009).

[14] Lásd például S. Nadler, „The Jewish Spinoza”, *Journal of the History of Ideas* , 70:3 (2009), 491-510, és S. Nadler, „Spinoza and Consciousness”, *Mind* , 117. 2008. július, 575-601.

[15] Lásd MacDonald, *The Culture of Critique* , Uo. , Ch. 6.

[16] <http://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/09608780210123391>

[17] http://www.salon.com/2006/05/17/goldstein_5/

[18] <http://www.salon.com/2006/12/14/nonfiction/>

- [19] Macdonald, *A kritika kultúrája* , 210. o.
- [20] Ugyanott, 218. o.
- [21] <http://www.benedictusdespinoza.pro.br/57684/99384.html>
- [22] <http://www1.odn.ne.jp/gakuju/kyokai/spkLinks-e.html>
- [23] <http://www.danielspiro.com/spinozasociety.html>
- [24] <http://www.amazon.com/The-Spinoza-Problem-A-Novel/dp/0465029639>,
http://www.jewishjournal.com/twelve_twelve/article/psychotherapy_and_philosophy_intersect_in_spinoza_problem_0712
- [25] <http://www.spinozaopera.net/article-17330090.html>
- [26] <http://www.spinoza-bibliography.de/index.php?LANG=EN&&>
- [27] <http://www.cbc.ca/ideas/episodes/2012/11/21/spinoza/>
- [28] <http://www.h-net.org/reviews/showrev.php?id=15527>
- [29] HG Hubbeling (szerk.) *Spinoza's Methodology* (Royal Van Gorcum, Hollandia), 103. o.
- [30] <http://www.theoccidentalobserver.net/2011/04/why-mahler-norman-lebrecht-and-the-construction-of-jewish-genius/>
- [31] Hubbeling, 181. o.
- [32] Schwartz, 6. o.
- [33] I. Husik, *A középkori filozófia története* , (New York, 1974), xv.
- [34] Ugyanott.
- [35] Ugyanott.
- [36] Ugyanott, xvi
- [37] Ugyanott.
- [38] Ugyanott, 431. o.
- [39] McShea, 2-3.
- [40] Lásd például HA Wolfson, *The Philosophy of Spinoza: Unfolding the latens process of his reasoning* , Volume Second (New York, 1969 reprint), 118., 132., 134., 160., 317. o.
- [41] HA Wolfson, *The Philosophy of Spinoza: Unfolding the latens processs of his okoskodik* , első kötet, (New York, 1969-es újranyomás), 15. o. A könyv itt tekinthető meg:
<http://archive.org/details/philosophyofspin033315mbp>
- [42] <http://www.guardian.co.uk/news/2005/may/07/guardianobituaries.obituaries1>
- [43] Popkin, 182. o.
- [44] L. Strauss, *Spinoza valláskritika* , (New York, 1965), 86-7.
- [45] Popkin, 189. o.
- [46] <http://www.goodreads.com/review/show/251170842>
- [47] RH Popkin, „Spinoza és La Peyrere”: R. Shahan és J. Biro, *Spinoza: New Perspectives* (Norman, Oklahoma, 1978).
- [48] Ugyanott, 177. o.
- [49] J. Martineau, *A Study of Spinoza* , (London, 1882), 12. o.

- [50] Ugyanott.
- [51] Popkin, 178. o.
- [52] Ugyanott, 180. o.
- [53] Curley, 3. o.
- [54] Popkin, 191. o.
- [55] Macdonald, 3. o.
- [56] <http://www.guardian.co.uk/news/2005/may/07/guardianobituaries.obituaries1>
- [57] Macdonald, 220. o.
- [58] Lásd például fejezeteit R. Popkin *The Columbia History of Western philosophy* című könyvében . (Columbia University Press, 1999), és S. Nadler: *A kora modern filozófia társa* . Malden, Mass, Blackwell Pub, 2002).
- [59] M. Jacob, *The Radical Enlightenment: Pateisták, szabadkőművesek és republikánusok* (Boston, 1981), 49. o.
- [60] Ugyanott, 3. o. Lásd még: 52. o.
- [61] <http://plato.stanford.edu/entries/spinoza/>
- [62] Idézi DB Schwartz, *The First Modern Jew: Spinoza and the History of an Image* , (Princeton University Press, 2012), 83. o.
- [63] <http://www.theoccidentobserver.net/2012/12/ron-unz-in-the-new-york-times/>

[Jett Rucker](#) mondja:
[2019. május 6-án 7:15-kor](#)

A próféta, akit a hidegtől hurcoltak, mi?

• [TJ](#) mondja:
[2019. május 6-án 12:06-kor](#)

Egy kérdésre válaszolva Mr. Brook azt válaszolja: „Nem azt mondtam, hogy [a muszlimok] nem antiszemita, hanem azt, hogy a keresztények rosszabbak.” Miután megemlítettem a többszöri zsidóüldözéseket Angliában és Németországban: „Minél tárgyilagosabbak vagyunk abban, hogy mit mond a történelem, annál könnyebb harcolni az ellenségünkkel.” Vagyis a keresztények. Tekintettel arra, hogy Mr. Brook támogatja a harmadik világbeli bevándorlást (beleértve a spanyolokat is, akiknek többsége katolikus), a „keresztények” az igazi ellenség, a fehér pogányok kiállása. Pusztítsd el őket politikailag, és a zsidók biztonságban lesznek – néhány zsidó vezető ezt a háttörzongató érvet hangoztatta. [17]

Egy másik kérdésre válaszolva (a múlt idejű utalás Mr. Peikoffra így hangzik):
„A zsidók vezetnek a bolygó minden egyes intellektuális mozgalmát, igaz, legalábbis Nyugaton, ugye, mindent, ugye. A kommunistáktól a holokauszt tagadóig zsidók irányítják, ugye. ... A neokonzervativizmushoz, az objektivizmushoz. Ayn Rand zsidó volt, Leonard Peikoff zsidó, én zsidó vagyok – mármint abból a szempontból, honnan származunk, kulturálisan mindannyian zsidók vagyunk. Tehát a zsidók szinte minden intellektuális mozgalmat vezetnek odakint.”

Meggyógyul-e valaha a hivatalos objektivizmus Yaron Brook-tól?

<http://ariwatch.com/CapitalismAndTheJews.htm>

• *B. Wilson* mondja:

[2019. május 9-én 18:22-kor](#)

„antiszemita”

A zsidók úgy tesznek, mintha ez „zsidóellenességet” jelentene. Senkinek sem szabad hinnie nekik. (Az arabok is szemiták.)

archive.org/details/nolies

• *James Bowery* mondja:

[2019. május 6-án 20:53-kor](#)

A Királyi Társaság 1667-ben a „vallási lelkesedés” csillapítása érdekében a világi és a vallási tekintély megosztását gyakran döntő fontosságúként említik a Felvilágosodásban. Ennek hatása azonban pusztán a „társadalomtudományok” kvázi teokratikus kormányzásához vezetett, annak ellenére, hogy az Első Kiegészítés tiltja a vallást megalapozó törvények megalkotását. Tanúi vagyunk annak a vallási fanatizmusnak, amely a felvilágosodás nemzeteit a társadalmi áltudományok alapján irányítja.

1667 volt az 1666 utáni év, egy apokaliptikus szám, amely kiváltotta ezt a „vallási lelkesedést”, amelynek fontos aspektusa volt a zsidó szemszögből Shabbatai Zvi messiási mozgalma, amely lényegében kijelentette, hogy a zsidók szándékosan vétkeznek, hogy behozzák a messiási korszakot. .

Gyanúsán rákerestem a „Shabbatai Zvi” és a „Spinoza” oldalra, és minek kellene felbukkannia, mint [a The Royal Society kapcsolatán](#) . Konkrétan Henry Oldenburg, a Royal Society titkára és a „peer review” kezdeményezője Spinoza bizalmasa volt. Idézve a fent hivatkozott levelezőlista tételt:

A Donmeh Mail listáról
1999.10.28

Kedves Chaverim!

A Baruch Spinoza judaizmusból való kiközösítésének okairól szóló legutóbbi bejegyzése végén Matthew Goldish professzor ezt írta:

„A lista érdekében Spinoza ismerte a Sabbatai Zvi-t is. Henry Oldenburg, a Royal Society titkára írt Spinozának, hogy kikérje véleményét a törökországi hírekkel kapcsolatban.

Az okok miatt, amelyeket a bejegyzés végén megemlítek, Goldish professzor észrevétele itt nagyon helyénvaló. Gershom Scholem ezt írja:

„A [sabbatian] mozgalom visszhangjai áthatoltak még Baruch Spinoza dolgozószobájának zárt zártságán is. 1656-os kiközösítése óta Spinoza semmilyen kapcsolatban nem állt a zsidó közösséggel, de egyik tudósítója, Henry Oldenburg, a németországi brémai születésű, Londonban élt, ahol a Royal Society titkára lett, nagy érdeklődést mutatott a Sabbatian mozgalomban. Sok levél maradt fenn, amelyekben Oldenburg a zsidók között kialakult mozgalom felől érdeklődik barátaitól és ismerőseitől. Oldenburgot elsősorban a zsidóság helyreállításának lehetőségének politikai vonatkozásai érdekelték. 1665 decemberének elején, közvetlenül az első szenzációs jelentések megérkezése után, ezt írta Spinozának: „Ami a politikát illeti, itt mindenütt pletyka kering a zsidók visszatéréséről, akik több mint kétezer éve szétszóródtak, szülőhazájukba. Itt csak kevesen hisznek ebben, mégis sokan reménykednek benne. Legyen szíves, hogy közölje egy barátjával, mit hallott ezzel kapcsolatban, és mit gondol erről. . . Sajnos Spinoza Oldenburgnak adott válasza elveszett, bár máshol kifejtette azon véleményét, hogy a zsidók időbeli uralmának visszaállítása semmiképpen sem tekinthető lehetetlennek. . Mindenesetre úgy tűnik, Oldenburg pozitívan értékelte [Sabbatai Zevi] messiási mozgalmát a zsidók között, amelyről folyamatosan tájékoztatta magát. Legyen szíves, hogy közölje egy barátjával, mit hallott ezzel kapcsolatban, és mit gondol erről. . . Sajnos Spinoza Oldenburgnak adott válasza elveszett, bár máshol kifejtette azon véleményét, hogy a zsidók időbeli uralmának visszaállítása semmiképpen sem tekinthető lehetetlennek. . Mindenesetre úgy tűnik, Oldenburg pozitívan értékelte [Sabbatai Zevi] messiási mozgalmát a zsidók között, amelyről folyamatosan tájékoztatta magát. Legyen szíves, hogy közölje egy barátjával, mit hallott ezzel kapcsolatban, és mit gondol erről. . . Sajnos Spinoza Oldenburgnak adott válasza elveszett, bár máshol kifejtette azon véleményét, hogy a zsidók időbeli uralmának visszaállítása semmiképpen sem tekinthető lehetetlennek. . Mindenesetre úgy tűnik, Oldenburg pozitívan értékelte [Sabbatai Zevi] messiási mozgalmát a zsidók között, amelyről folyamatosan tájékoztatta magát.

Sabbatai Sevi: A misztikus messiás, 543-44. o.

Spinoza sabbat-időszaki eljövételének tudatában, amelyet ebben a részletben érintett, ugyanolyan fontosságú, mint az élénk érdeklődés, amelyet nem kisebb személyiség, mint a Londoni Királyi Társaság titkára ír le. Ez egy újabb példa arra, hogy Sabbatai Zevi milyen óriási hatást gyakorolt világszerte, a zsidókra és a nem zsidókra egyaránt.

Az iszlámtól való szent hitehagyása és mozgalmának ezt követő összeomlása óta eltelt háromszáz év során a „közismertség” és a „hagyományos bölcsesség” a zsidó történelem radarképernyőjén való megjelenését egy csapásra csökkentette. De

Scholem és más tudósok (néhányan a mi Donmeh-ünkön is) kijavították ezt a tévhitet.

A szombati advent a közhiedelemmel ellentétben hatalmas világrengető esemény volt, amelynek utóregései mind a mai napig befolyásolták a vallás-, sőt a politikátörténetet. Kezd világossá válni, hogy a zsidó világ félreértette (és nagyrészt továbbra is félreérti) Sabbatai iszlámra való áttérését „gyáva” „árulás” cselekedetként, nem pedig a messiási tikkun szükséges cselekedetét, amelynek célja volt. lenni. Ezt a feltevést részletesen kifejtem előadássorozatomban: „A Kapici-Bashi hipotézis Sabbatai Zevi szent hitehagyásáról az iszlámtól; A Chaverim, aki nem olvasta el, kérhet biztonsági másolatot.

Aaron's Blessings,
Yakov Leib
Cs, 1999. október 28.

A szakértői értékelésnek számos érdekes jellemzője van a jelen esszében. Érdekes lenne látni, hogy Oldenburg pontosan milyen eljárást alkalmazott.

Azt is meg kell jegyezni, hogy Oldenburgot 1667-ben bebörtönözték a toronyban, azzal a gyanúval, hogy a hollandok kémje volt.

• *Charles Frey* mondja:

[2019. május 7-én 9:11-kor](#)

Az én szavazatom a legutóbbi emlékek leginformatívabb háttérbeszédére.

Ki gondolta volna, hogy az „apoteózist” nemcsak a legmagasabb szimbiotikus „intellektuális” szinten állítják elő, hanem a Yellow Pages-ben felsorolt tanácsadó cégek is megvalósíthatják.

Egy közelmúltbeli női szerző [a neve kegyesen kicsúszott az emlékezetemből], tetemes díjat fizetett valami szervezőért, hogy megvásárolja új könyvének nagy részét, így felkerült a New York Times leghitelesebb bestsellerlistájára. Legalábbis addig, amíg bizonyos megtámadhatatlan tények, mint például az Amazon által eladott számok stb., körbe nem kerültek.

Felbecsülhetetlen értékű könyvének jelenlegi ára 50%-kal esett, amit ugyanaz a cég árult el, amely megvásárolta, hogy hírnevét kitalálja.

Nettó elvihető: most sokkal többet kérhet beszédeiért, a „Legjobb eladó” címkével.

"Apotheosis": magas és lakkozatlan ereszcsonna fajtából is!

• *TJ* mondja:

[2019. május 8-án 10:37-kor](#)

Re teokrácia a társadalomtudományokban:

Ez a szkepticizmus korunk paradoxona – a bromidok szaporodásával, hogy „az ember

semiben nem lehet biztos”, „a valóság megismerhetetlen”, „nincs kemény tény vagy kemény tudás – minden puha (kivéve a pisztoly hegye)” – hogy **az egyetemi tanszékek fennhéjázó dogmatizmusa egy középkori vallási dogmaérvényesítőt irigységre készített**. Paradoxon, de nem ellentmondás, mert ez a szükségszerű következménye – és célja – a szkepticizmusnak, amely lefegyverzi ellenfeleit azzal, hogy kijelenti: „Hogy lehetsz biztos?” és így képessé teszi vezetőit arra, hogy kénye-kedve szerint abszolútumokat állítsanak fel.

Ezt a fajta intellektuális légkört és az ilyen típusú cinikus, bigott klikkeket javasolja most a szövetségi kormány, hogy támogassák közpénzekkel, és azzal a jámboran megerősített biztosítékkal, hogy a haszonleső intézmények megtartják teljes szabadságukat arra, hogy azt tanítsák, amit csak akarnak. kötöttségek."

<http://www.angelfire.com/weird/crazydiamond/Fairness.html>

EZ módszer a Spinoza elemzésére – nézze a nevet, amíg a SPIN le nem ugrik az oldalról:

A közkapcsolatokban és a politikában a pörgés a propaganda egy formája, amelyet egy esemény tudatos elfogult értelmezésével érnek el, vagy kampányt folytatnak, hogy meggyőzzék a közvéleményt valamely szervezet vagy közszereplő mellett vagy ellen. [wiki]

Dr. Greenspan-t korábban Greenspin-ként emlegettem. Mostantól Alan Greenspinozának fogom hívni.

•

•

B. Wilson mondja:

[2019. május 10-én 15:34-kor](#)

Ez egyszerű. Szokás szerint a zsidó nem azért mondta, mert elhitte; azért mondta, mert előnyére vált, ha elhiszi.

Felesleges megpróbálni cáfolni, amit a zsidók mondanak. Könnyű hamarabb hazugságot kreálni, mint ahogy a hazugságokat meg lehetne cáfolni.

Nem engedi be a zsidókat a társadalmába, és nem is hallgat rájuk, hacsak nem öngyilkos.

„Létrehozták a saját Amerikájukat, egy olyan Amerikát, amely nem az igazi Amerika... de végül ez az árnyék-Amerika olyan népszerűvé és olyan széles körben elterjedtté válik, hogy képei és értékei felemésztik az igazi Amerikát. Így egész Hollywood nagy iróniája az, hogy az amerikaiak a kelet-európai zsidó bevándorlók által teremtett Amerika árnyéka alapján határozzák meg magukat...”

<https://archive.org/details/nolies>

